

Awraham Soetendorp bij Stem in de Stad in Haarlem op 23 september j.l.

Er zijn mensen die al ontzag oproepen voordat ze iets gezegd hebben. Of zou het komen door vroegere ervaringen en de verwachtingen die dat wekt? Awraham Soetendorp is een ongekend bevlogen en inspirerende persoonlijkheid.

Hij klinkt als een bijbels profeet, niet een vermanende, maar één die troost en bemoedigt.

Onlangs heeft hij afscheid genomen als rabbijn van de Liberaal Joodse gemeente in Den Haag.

Hij lijkt de vleesgeworden joods-islamitisch-christelijke dialoog: zijn leven beweegt zich van vredesdemonstraties in Tel Aviv en Jericho naar een ontmoeting met de Groot-Moefiti in Turkije, via een bezoek aan een Zen-priester ,tot een interreligieuze meditatie in de Grote Kerk in Den Haag voorafgaand aan de troonrede.

Hij heeft contacten met politici en geestelijk leiders overal in de wereld.

Als lid van de jury voor de Internationale Mensenrechten Prijs zet hij zich in voor het realiseren van de VN millenniumdoelen: het bevorderen van onderwijs, zelfstandig werken en schoon drinkwater.

Zijn inspiratie vindt hij in de woorden van de Tora, die voor een groot deel van de mensheid (joden, christenen en moslims) een levensbron zijn. De mens werd geschapen naar Gods evenbeeld en heeft als opdracht om mens te zijn , ook in onmenselijke omstandigheden. Als we rechtvaardigheid nastreven, vormen we samen het evenbeeld van God.

We hebben geen andere keuze dan het versterken en intensiveren van de contacten. Nog nooit was er vanuit verschillende spirituele tradities zoveel bereidheid om naar elkaar te luisteren.

Een stil gebaar van menselijkheid is niet in de hele wereld hoorbaar, maar wel vele malen indringender dan de knallen. De zachte krachten zullen overwinnen.

We moeten meevoelen met de Palestijnen en hun frustraties.

Tony Blair is vredesonderhandelaar in het Midden-Oosten, hij wijst op tekenen van hoop achter de grimmigheid.

De Zen-priester vroeg Awraham: "Waarom voeren de kinderen van Israël oorlog in de stad van de vrede, Jeruzalem?" Awraham vertelde een verhaal uit het boek Numeri: toen Mozes in de tent der samenkomst kwam bij de kist van het Verbond en God sprak, keken de cherubijnen op de kist elkaar aan.

In Jeruzalem zijn de mensen met de rug naar elkaar toe komen te zitten.

Ze keren zich langzaam naar elkaar toe en als ze elkaar zullen aankijken, zal er vrede uitbreken.

Meneer Wilders moet geen bladzijden scheuren uit de Koran. Onze kritische houding tegenover de teksten mag niets afdoen aan onze eerbied voor de traditie. Het gaat erom dat je niet boven de ander, maar naast de ander staat en probeert hem te begrijpen.

Levinas zegt dat er drie mogelijkheden zijn: de ander overheersen, door de ander overheerst worden, of het unieke van de ander tot je door te laten dringen, wanneer ik ik ben en jij jij bent.

Wij leren uit alle tradities. Wij leren samen om toekomst te planten in het heden.

Het kruis is een teken van hoop, niet van schaamte. Er is veel ten goede veranderd, vooral “het besef dat het kleed van triomfalisme heeft afgedaan en dat we elkaar nodig hebben”.

Daar zal onweerstaanbaar vrede uit groeien.

Greetje van der Harst